

[Rytter.]

af Tro og Race skal være forbudt og bør straffes strengt, men naar man gaar over til at straffe strengt, er det efter vor Mening alt for kategorisk ogsaa at tage et Udtryk med som „Kald“, hvorunder, som den ærede Ordfører sagde, kan falde alt muligt. Vi kan derfor ikke gaa med hertil.

§ 266 b handler om den, som offentlig fremsætter bevidst usande Paastande vedrørende den samme Person saa hyppigt, at det udarter til Forfølgelse. Her maa jeg sige, at jeg tror, alle Socialdemokrater vil være den højtærede Justitsminister taknemmelige for, at denne Paragraf ikke gjaldt i 1920 og de følgende Aar, for saa vilde jo en hel Del Socialdemokrater være blevet straffet efter den. Socialdemokraterne anlagde dengang det Synspunkt: Det gør ingenting, at vi injurierer en Mand; man kan ganske roligt skrive Løgner om Neergaard, Løgner om Krag, Løgner om Rytter, man gør i Virkeligheden disse Mennesker en Tjeneste derved, thi naar man gør det, faar de jo Lejlighed til for Domstolene at bevise, at de ikke er Løgnere. Set fra Datidens Synspunkt var det os, som blev skældt ud, der havde Bevisførelsen. Men vi er enige med Ministeren i, at den, der har Bevisbyrden, er den, der skælder ud, og vi staa paa samme Standpunkt nu som dengang: Selvfølgelig skal den, der fremsætter Beskyldningen, ogsaa føre Bevis.

Jeg skylder Sandheden at sige, at jeg føler mig overbevist om, at den nuværende højtærede Justitsminister absolut og decideret ikke var Tilhænger af den nævnte Parole, det føler jeg mig overbevist om baade af subjektive og objektive Grunde. Men Ministeren er nu engang Minister for det Parti, som dengang fulgte den anden Regel, og under denne Synsvinkel maa man ogsaa betragte de milde Domme, som er afsagt i den Henseende. Naar Doms mænd faar oplæst Udtryk i en Injuriesag, hvor man bruger kraftige Ord om de nuværende Ministre, og derefter faar læst op af Forsvaret den ene Artikel efter den anden, hvori staaar, hvad de samme Mennesker sagde i 1920, og hvori de Udtryk, man dengang brugte, er saa kraftige, at de, man nu bruger, blegner ved Siden deraf, er det tilgiveligt, at Doms mændene siger som saa: Nej Tak, det kan rigtignok ikke blive nogen stor Straf, naar de samme, som nu forlanger Rettens Beskyttelse, tidligere har benyttet den Slags Udtryk. Man kender jo nemlig Eksempler paa, hvorledes Defensor morer sig med at læse Side op og Side ned af „Social-Demokraten“, og saa forstaaar vi godt, at Doms-

mændene ikke reagerer særlig kraftigt. Jeg haaber, at deres Reaktion skal blive større og større, og det vil den selvfølgelig blive, jo mere afdæmpet Tonen bliver inden for den politiske Verden. Men jeg tror ikke, man kan gennemføre dette ved Magtbud; det maa være noget, som den højtærede Justitsminister søger at gennemføre inden for sit Parti og vi andre inden for vore Partier.

I denne Forbindelse vil jeg gerne minde om den nye § 267 a, der ogsaa indeholder en Bestemmelse til Beskyttelse for Myndighederne. Det er vist en Misforstaaelse, naar den højtærede Justitsminister tror, at han ved et Lovbud kan bestemme, at man ikke maa tage Hensyn til den Tone, der plejer at herske inden for vedkommende Kreds, naar Injurier fremsættes i den omtalte Forbindelse. Jeg tror ligefrem, det er umuligt at kæmpe imod Befolkningens Retfærdighedsfølelse. Jeg tror, at Doms mændene — jeg nævner med Vilje Doms mændene, fordi det i visse Injuriesager er dem, der har en overvejende Indflydelse paa Dommen, og dem, der bedst ved, hvorledes den Slags virker ude omkring — uvilkaarligt vil sige, at naar man kender den Tone, som ellers hersker, hjælper det ikke med et Lovbud paa dette Omraade. Derfor mener jeg, at den højtærede Justitsminister her er gaaet alt for vidt. Han beskytter Ytringsfriheden ved at ville ophæve Ytringsfriheden i forskellige efter hans Mening udprægede Tilfælde. Jeg er bange for, at det vil gaa saaledes, at han i Virkeligheden vil ødelægge Ytringsfriheden, at det vil gaa paa lignende Maade, som naar man sætter en Mand i Koncentrationslejr for at beskytte ham imod dem, der vil angribe ham. Jeg frygter for, at det vil virke som en Slags Beskyttelsesarrest, saa at man vil ophæve Friheden paa dette Punkt. Men vi fra vor Side vil staa Vagt om Friheden — det vil for Resten ogsaa den socialdemokratiske Ordfører, men det giver sig ellers forskelligt Udslag, for vi tør ikke tillade alle disse Begrænsninger i Ytringsfriheden af Frygt for, at det vil dræbe den.

Jeg kan tilsige Ministeren mit Partis Medhjælp med Hensyn til Bestemmelsen om Bagvaskelse i § 268. Der er ingen Mening i at forstaa „mod bedre Vidende“ strengt, for hvad vil det sige „mod bedre Vidende“? Det kan vel næppe være Meningen, at man skal have Bagvaskerens egen Indrømmelse for at kunne straffe ham. Selvfølgelig maa under denne Bestemmelse ogsaa falde de Tilfælde, hvor Beskyldningen er saa urimelig, at den burde være fremsat